

Persinfo

AANKOOP BELANGRIJK KUNSTWERK VOOR HET GROENINGEMUSEUM

In het kort

Het College van Burgemeester en Schepenen keurde zopas het voorstel van Musea Brugge goed om een uiterst zeldzaam zeventiende-eeuws schilderij aan te kopen. Het betreft een geschilderde kopie naar Jan van Eyck, die echter tot midden jaren '80 in de kunsthistorische literatuur als hét origineel beschouwd en pas in 1985 als een 17de-eeuwse kopie werd geïdentificeerd. De kopie werd destijds in opdracht van de leperse kannunik Pieter Wyts geschilderd. Het origineel van Van Eyck stond bekend als de zogenaamde 'Maelbeke-Madonna' maar is verloren gegaan tijdens de Franse Revolutie.

Van Eyck's Maelbeke-Madonna had een bijna legendarische reputatie. Het paneel werd in opdracht van Nikolas van Maelbeke, provoost van Sint Maartenskerk te leper gemaakt. De kunstenaar overleed echter tijdens de uitvoering van de opdracht. Zijn medewerkers hebben het vermoedelijk onder leiding van Jan's broer, Lambert van Eyck afgewerkt. De triptiek werd nadien in de kooromgang van de leperse kerk geïnstalleerd. Het kunstwerk was zeer verwant met van Eyck's 'van der Paele-Madonna' dat al deel uitmaakt van het Groeningemuseum. De kopie die voor het laatst in 1906 openbaar tentoongesteld werd, is van groot kunsthistorisch belang en kadert perfect in de sleutelcollectie van het Brugse Groeningemuseum.

kunsthistorische situering van het nieuwe werk voor het Brugse Groeningemuseum door Till-Holger Borchert [conservator]

Herkomst: vermoedelijk in opdracht van kanunnik Pieter Wyts († 1629) voor de kathedraal van Sint-Maarten te Ieper door een anonieme Vlaamse schilder gekopieerd naar een verdwenen werk van van Eyck; tot de Franse bezetting (1791) in de kathedraal van Ieper bewaard; aansluitend verkocht aan de slager M. Waelwyn, Ieper; verzameling Daniel Bogaert-Dumortier (1777-1849) en Alphonse Bogaert (1821-1869), Brugge; 1854 door A. Bogaert verkocht aan D. Van den Schrick (Leuven) en via erfenis overgedragen aan F. Schollaert (Leuven) en later aan G. Helleputte, Kessel-Lo; 1928 aangekocht door Rochlitz, Berlijn; privé-verzameling Parijs (1937); verzameling Earl of Warwick, Warwick-Castle, Groot-Brittannië (tot 1978); sinds 1980 particuliere verzameling, Groot-Brittannië.

De Gentse humanist en kunstschilder Lucas de Heere (1534-1584) meldt in zijn “Ode aan het Agnus Dei” –een lofgedicht van 1559 op het Lam Gods van de gebroeders van Eyck– dat een “onvolmaecte” tafel, die “t’Ypre” te zien was en die hij naast de Madonna van Kanunnik van der Paele in Brugge en het Lam Gods in Gent als het enige bekende werk van Van Eyck beschouwde dat zich toen nog niet in het buitenland bevond.

Enkele jaren later vindt Marcus van Vaernewycks’ in “Den Spiegel van der Nederlandscher Audheyt” (Gent 1568) een uitvoerige beschrijving van dit schilderij. Tijdens de beeldenstorm in Ieper werd het

schilderij dus niet vernietigd, maar blijkbaar verstoep:

“In die kercke en de Proostie van Sinte Marten / wiert bewaert een Tafereel / daer ons lieve Vrouwe / met haer kinde kin ghefigureert Staet / ende eenen Abt oft Proost daer voren knielende / de Deuren zijn onvoldaen/ ende hebben elck twee paercken als vanden brennenden Eglentier / Gedeons Vlies / Ezechiels poorte / ende Aarons roede / die al op de maectelicheyte van Maria corresponderen / wel besiens weerdich / oock ghemaect by Meester Joannes van Eyck / welcs werck meer hemelsch / dan meinschelic schijnt / waer af wy boven gheschreven hebben ...”

Via Lodovico Guicciardini (1567) wordt Giorgio Vasari op de hoogte gesteld van het bestaan van Van Eycks schilderij in Ieper. Vervolgens vermeldt hij dit in de tweede editie van zijn kunstenaarsbiografieën “Le vite de piu eccellenti pittori, scultori e architect” van 1568. Ook Carel van Mander beschrijft het triptiek in zijn Schildersboeck van 1604: “Daer was van Ioannes tot Yper / in de kerck en Prostie van Sinte Marten, een Tafereel van een Maribeeldt / waer by quam eenen Abt priant: de deuren waren onvoldaen / hadden elck twee percken / met verscheyden beteyckeninghen op Maria, als den brandenden Eglentier / Gedeons Vlies / en dergelijke / dit werck gheleek meer hemelsch als meschlijck te wesen”.

Verschillende kroniekschrijvers en reizigers uit de 17de en 18de eeuw –waaronder de Ieperling Antonius Sanderus– getuigen van de aanwezigheid van deze zogenaamde “Ieper Madonna” van Jan van Eyck in de kathedraal (en vanaf 1757 in het bisschoppelijk paleis) van Ieper. Tijdens de Franse bezetting van de Oostenrijkse Nederlanden verdween het schilderij.

De hier voorgestelde triptiek werd voor het eerst in 1824 door de Duitse kunsthistoricus Gustav Friedrich Waagen in de kunstverzameling van de Brugse drukker Daniel Bogaert (-Dumortier) gesignaleerd. Waagen, later directeur van het Berlijnse Museum en toen de belangrijkste specialist van de Vlaamse Primitieven, vermoedde op basis van de thematische overeenstemming met de oude beschrijvingen dat hij het verloren origineel van Jan van Eyck “Ieper Madonna” had teruggevonden. Het triptiek verbleef tijdens het negentiende eeuw in België en werd voor het eerst op de Brugse “Loan exhibition of Old Masters” in 1867 aan het publiek getoond. Tijdens de beroemde tentoonstelling “Les Primitifs Flamands” in 1902 werd het opnieuw in Brugge geëxposeerd. Korte tijd later –namelijk in 1906 in Londen– werd het triptiek voor de tot nu toe laatste keer openbaar tentoongesteld.

De Engelse Bruggeling W.H. James Weale was er stevast van overtuigd dat de bewaarde triptiek het –gedeeltelijk overschilderd– origineel van Jan Van Eyck was. Een mening die ook door de meest eminente kenners van de Vlaamse Primitieven, namelijk Max J. Friedländer en Georges Hulin de Loo, onvoorwaardelijk gedeeld werd.

Pas in de jaren zeventig van de twintigste eeuw werd het middenpaneel –toen in het bezit van de Earl of Warwick– met natuurwetenschappelijke methodes door het KIK te Brussel onderzocht en werd op basis van een dendrochronologische analyse een ouderdomsbepaling van het houten paneel gemaakt. Toen werd het pas duidelijk dat het middenpaneel ten vroegste in de late 16de eeuw zou kunnen vervaardigd zijn. De precieze status van de zijluiken –in de oude literatuur als onvoltooid omschreven – werd echter nooit door natuurwetenschappelijke onderzoeksmethodes geanalyseerd. Het tafereel met het Visioen van Keizer Augustus en de Tiburtijnse Sybille op de buitenkant van de zijluiken kan met stilistische argumenten wel degelijk in de 16de eeuw gesitueerd worden. De vier typologische

taferelen op de binnenkant van de luiken kunnen echter –uit stilistisch oogpunt bekeken– nog uit de vijftiende eeuw afkomstig zijn. Meer waarschijnlijk is dat hier oudere voorbeelden gekopieerd werden. Ook de binnenzijde van de zijluiken is, net zoals het gekopieerde middenpaneel, vermoedelijk integraal rond 1600 door de anonieme meester op basis van Van Eycks verloren origineel afgeschilderd. Desondanks de recente studies van Dr. Francis Susan Jones in het kader van haar onderzoek naar de werkplaats van Jan van Eyck, blijft een grondige iconografische en stilistische analyse van de hier voorgestelde triptiek verassend genoeg een belangrijke lacune in de kunsthistorische literatuur over de gebroeders Van Eyck. Dit opmerkelijke feit verklaart waarom het werk voor meer dan een eeuw niet vrij toegankelijk was en zelfs voor specialisten nauwelijks te bereiken.

De intrinsieke artistieke waarde van de triptiek, vermoedelijk in het begin van de zeventiende eeuw door de Ieperse kanunnik Pieter (of Petrus) Wyts († 1629) als opdracht gegeven aan een anonieme Vlaamse schilder, is eerder matig. De echte “kunsthistorische” waarde van de triptiek in de context van de geschiedenis van de Vlaamse Primitieven is daarentegen nauwelijks te overschatten en wordt zonder meer door zijn belangrijke documentaire karakter bepaald. De triptiek geeft een verassend overtuigend idee van een verloren werk van het einde van de loopbaan van Jan van Eyck. Gelijkenissen met bekende werken van de Bourgondische hofschilder bestaan in de allereerste plaats met de “Madonna met kanunnik Joris van der Paele” (1434-1436) in het Groeningemuseum te Brugge en de “Madonna van Nicolas Rolin” (± 1435) in het Louvre te Parijs. In beide gevallen zijn de gelijkenissen vooral herkenbaar ten opzichte van de stichterportretten en de figuur van de Maagd met kind. Eveneens bestaan er indrukwekkende parallellen in de manier waarop juwelen en prachtige brokaatstoffen bijzonder nauwkeurig worden uitgevoerd en met een aanvoelbaar surrogaatkarakter worden voorzien. Het is duidelijk dat de zeventiende eeuwse anonieme met grote zorg een perfecte emulatie van het grote voorbeeld probeert te visualiseren.

Door deze bijna al antiquarische status is de documentaire waarde van de kopie zo groot: betreffende de evolutie van het landschapsschilderij binnen het oeuvre van Jan van Eyck is de kopie zelfs van primordiaal belang. Naast het “Lam Gods” en de “Madonna van Nicolas Rolin” is het verdwenen origineel van Jan van Eyck het enige bekende altaarstuk van de kunstenaar, waar een monumentaal panoramalandschap werd afgebeeld. Toch geeft de kopie een verbazingwekkende indruk van de originele diversiteit van landschapsdetails en van het oorspronkelijke concept van het achtergrondlandschap dat –vanuit een hoog oogpunt gezien– dicht aansluit bij de glorieuze stadslandschap van de “Madonna van Nicolas Rolin”.

Eveneens bestaan er opmerkelijke parallellen tussen de twee bovenste taferelen op de binnenkant van de zijluiken –met als onderwerp twee unieke scènes uit het Oude Testament met het brandende braambos en de gesloten poort van Ezechiël– en enkele miniaturen in het –door Jan van Eyck en zijn atelier begonnen, en door enkele medewerkers en navolgers na diens overlijden in 1441– voltooid getijdenboek van Turijn-Milaan. Deze parallellen tonen aan dat de postuum werkplaats van Jan van Eyck nog steeds actief bleef en een cruciale rol bleef spelen bij het voltooiën van onafgewerkte schilderijen van Jan van Eyck, zoals bijvoorbeeld de originele triptiek uit Ieper. Door dit aspect wordt de unieke documentaire waarde van de kopie voor onze kennis van Van Eyck en diens werkplaats opnieuw niet alleen bevestigd –omwille van de monumentale afmetingen van de kopie die vermoedelijk toch overeenkomen met het verdwenen prototype–, maar komt hier ook een andere invalshoek voor de kunsthistorische beoordeling van de productie van de Van Eyck-werkplaats naar voor die niet beperkt blijft tot vrij miniatuurachtige schilderijen zoals de zogenaamde “Rothschild-Madonna” (New York, Frick Collection).

Het aandeel van de medewerkers van het postuum atelier van Van Eyck, die na zijn overlijden vermoedelijk onder leiding stond van zijn jongere (?) broer Lambert en nog circa een tiental jaren actief bleef, werd niet alleen door de taferelen op de zijluiken vatbaar. Er zijn aanwijzingen voor een hypothese dat ook het middenpaneel pas na de dood van de beroemde schilder werd voltooid. In Nürnberg (Germanisches Nationalmuseum) en in Wenen (Grafische Sammlung Albertina) worden twee tekeningen uit de eerste helft van de vijftiende eeuw bewaard die moeten beschouwd worden als een kopie van het originele middenpaneel uit Ieper. Hoewel de twee tekeningen op het eerste zicht elkaars gelijke zijn, kan men op het tweede zicht toch kleine afwijkingen opmerken. Het is waarschijnlijk daarom dat ze ook allebei op éénzelfde voorbeeld teruggaan. Het verschil in het uitvoeren van details toont aan dat het voorbeeld blijkbaar niet helemaal gedetailleerd was afgewerkt. Terwijl de twee tekeningen de figuur van de Maagd en de architecturale achtergrond zeer nauwkeurig weergeven, is de figuur van de knielende stichter net als de landschapsachtergrond slechts schetsmatig aangeduid.

Blijkbaar hadden de twee tekenaars (de auteur van de Weense tekening wordt met Petrus Christus geïdentificeerd) toegang tot het onvoltooide origineel van Van Eyck. Dit origineel verbleef blijkbaar in de Brugse werkplaats tot de afwerking door het atelier en de finale opstelling van het werk in Sint-Maarten te Ieper. Petrus Christus heeft de oorspronkelijke compositie van Jan van Eycks "Madonna van Nicolas van Maelbeke" later in opdracht van de prior van de Brugse abdij Genadedael – Jan Vos – verwerkt in "Exeter-Madonna" (Berlijn, Gemäldegalerie).

De twee eigentijdse tekeningen, die de compositie van Van Eycks middenpaneel kopiëren, duiden aan dat het verloren origineel een zekere prominentie moet gehad hebben. Deze prominentie wordt wellicht niet alleen door een bijzonder prestigieuze commissie verklaard, maar hangt waarschijnlijk ook af van het feit dat Brugse kunstenaars dit werk als het laatste van de grote hofschilder beschouwden. Vermoedelijk kreeg Jan van Eyck de opdracht voor de originele triptiek rond 1440 van Nicolas van Maelbeke, die provoost van kapittelkerk Sint-Maarten te Ieper was. Van Maelbeke, afkomstig van één van de meest invloedrijke families uit Ieper, werd al in 1425 tot kanunnik van de kerk benoemd en was vertrouwd met de administratie van de omvangrijke landgoederen van zijn kerk in Vlaanderen. Hij onderhield nauwe banden met het Bourgondisch hof en de kapittelkerk van Sint-Donaas in Brugge, waar hij vermoedelijk ook Joris van der Paele persoonlijk leerde kennen. Net als bij Van der Paele, wiens epitaafschilderij de Ieperling vermoedelijk deed inspireren om de opdracht voor zijn eigen retabel eveneens aan Jan van Eyck toe te dragen, was de triptiek vanaf begin als altaarstuk boven zijn eigen graftombe voorzien. Qua functie, compositie en opdrachtgever is de verdwenen "Ieper Madonna" van Jan van Eyck het belangrijkste referentiestuk voor de "Madonna van kanunnik Joris van der Paele". Nicolas van Maelbeke overleed in 1445. In datzelfde jaar wordt de uiteindelijke installatie van het altaarstuk in de kooromgang genoteerd in een oude kroniek van Sint-Maarten. Vermoedelijk werd het onvoltooide schilderij postuum in de werkplaats van Jan van Eyck zeer langzaam afgewerkt en zorgde pas het plotse overlijden van Van Maelbeke voor een spoedige aflevering en opstelling van het werk. Dit verklaart misschien waarom twee van de taferelen op de binnenkant van de zijluiken nooit voltooid werden, waarvan de schriftelijke beschrijvingen vanaf het midden van de zestiende eeuw herhaaldelijk getuigen.

Er kan naar mijn inziens weinig twijfel bestaan over de triptiek voor Pieter Wyts. Zowel vanuit documentair-cultuurhistorisch als kunsthistorisch perspectief, betekent het een bijzonder waardevolle toevoeging aan het stedelijke kunstpatrimonium in Brugge en met name een beduidende meerwaarde aan de wereldberoemde collectie van meesterwerken van de Vlaamse Primitieven die in het Groeningemuseum bewaard wordt. Het stuk –al dan niet het origineel– is ten opzichte van zijn geaardheid, opdrachtgever en oorspronkelijke functie, een perfecte aanvulling voor het grote originele meesterwerk van Jan van Eyck in Brugge –diens Madonna van Kannunik Van der Paele–. Het kan in zijn oorspronkelijke betekenis duidelijk aan het publiek gecommuniceerd worden waardoor de paradigmatische voorbeeldfunctie van de schilderkunst van Jan van Eyck voor de latere Brugse school (Christus, Memling, David) in het algemeen toch op een spraakmakende manier verhoogd wordt.

Toespraak door Dhr. Patrick Moenaert, burgemeester

Dames en heren genodigden, leden van de pers,

Van harte welkom in de Vriendenzaal van de Brugse musea voor een toch wel bijzondere aanwinst voor het rijke Brugse kunstpatrimonium. Deze voormiddag keurden wij immers met het College van Burgemeester en Schepenen het voorstel van de musea goed om een waardevol 17de eeuws schilderij aan de collectie van het Groeningemuseum toe te voegen. Een voorstel dat in september wordt voorgelegd aan de Gemeenteraad.

Het schilderij dat we willen verwerven, is een vroeg 17de eeuwse kopie naar een ondertussen verloren schilderij van Jan Van Eyck. Een werk dat tot midden jaren '70 zelfs als het origineel werd beschouwd. Van Eyck schilderde het werk op het einde van zijn leven in opdracht van Nikolas van Maelbeke, provoost van de Sint Maartenskerk in Ieper. Toen Van Eyck in 1441 overleed, was de

triptiek slechts gedeeltelijk voltooid. Zijn medewerkers hebben het werk tussen 1441 en 1445 verder afgewerkt. Nadien kreeg de triptiek een plaats in de kooromgang van de Sint Maartenskerk in Ieper boven het graf van Nikolaas van Maelbeke. Tijdens de Franse Revolutie is deze zogenaamde "Maelbeke-Madonna" echter verloren gegaan.

De 17de eeuwse kopie die de Brugse musea nu willen aankopen, heeft een zeer grote documentaire waarde, omdat we enkel door dit werk een beeld krijgen van het verloren originele schilderij van Van Eyck. Deze kopie werd wellicht geschilderd door een anonieme Vlaamse kunstenaar in opdracht van de Ieperse kanunnik Pieter Wyts. Het schilderij leunt bovendien zeer sterk aan bij Van Eycks "Van der Paele"-Madonna dat in het Groeningemuseum bewaard wordt. Het is dan ook logisch dat wij alle moeite doen om dit uitzonderlijke werk aan ons kunstpatrimonium toe te voegen. We putten hiervoor dankbaar uit het zogenaamde "museaal investeringsfonds" van de Brugse musea.

Sinds 1985 bestaat er een uniek systeem, waarbij per verkocht ticket een bepaald bedrag gestort wordt in het centrale aankoopfonds van de Brugse musea: per verkocht ticket in de grote Brugse musea gaat 1,50 euro naar het investeringsfonds. Voor de kleinere musea gaat telkens 0,75 euro naar de aankoop van kunstwerken en voor de combikaarten wordt telkens 3 euro in het aankoopfonds gestort. Dit levert ons per jaar een niet onaanzienlijk bedrag op waarmee kunstwerken kunnen worden aangekocht. We hebben het hierover een reservepot van niet minder dan 1.369.717 euro.

Met dit fonds konden de afgelopen jaren enkele belangrijke werken aankopen. Vorig jaar kochten we het vroegst gedateerde schilderij van Ambrosius Benson. In 2005 een laat 16de eeuwse interpretatie van het Oordeel van Cambyses, geschilderd door Antoon Claeissens. In 2004 een belangrijk werk James Ensor dat een mooie aanvulling vormde voor de 19de eeuwse collectie in het Groeningemuseum. Daarnaast worden onze collecties ook verrijkt met schenkingen van de Museumvrienden. In 2005 kregen we van de Museumvrienden bijvoorbeeld een zeer interessante tekening van Joseph Odevaere met het portret van de grote Franse neoclassicistische schilder Jacques Louis David. Dit werk zal binnen enkele maanden opgenomen worden in de tentoonstelling over Joseph Benoît Suvée en het neoclassicisme.

Dames en heren,

Vandaag kunnen we dus het Brugse kunstpatrimonium opnieuw verrijken met een waardevol werk met groot kunsthistorisch belang en dat perfect past in de sleutelcollectie van het Groeningemuseum. Ik geef nu graag het woord aan schepen Yves Roose.

Patrick MOENAERT,
Burgemeester van Brugge

Toespraak door Dhr. Yves Roose, schepen voor cultuur en onderwijs

Dames en heren,

Ook van mijn kant heet ik u van harte welkom in de Vriendenzaal van de Brugse Musea en bedank ik u oprecht voor uw aanwezigheid. Zoals de burgemeester reeds zei, heeft het Brugs schepencollege zopas beslist om de aanwinst van een zeventiende-eeuwse kopie naar een verloren triptiek van Jan van Eyck aan de eerstvolgende gemeenteraad voor te leggen. We hopen uiteraard dat de gemeenteraad deze buitengewone kans voor een unieke verrijking van het Brugs kunstpatrimonium niet zal laten voorbijgaan en met ons voorstel akkoord zal gaan; het schilderij dat we zouden aankopen heeft immers een bijzonder hoog symboolgehalte.

Zoals burgemeester Moenaert heeft toegelicht, beschikken de Musea Brugge - en daarmee ook de Stad Brugge - via het museale investeringsfonds over een geschikt instrument om belangrijke aankopen binnen een redelijke termijn te kunnen realiseren. De hier voorgestelde aanwinst verduidelijkt het nut van zo'n - binnen Vlaanderen - uniek instrument.

Want pas medio juni signaleerden verschillende binnen- en buitenlandse collega's aan de directie van de Brugse musea dat de legendarische kopie naar Jan van Eycks Maelbeke-Madonna begin juli op een veiling in Londen te koop zou worden aangeboden. Het nieuws was op zich al spectaculair omdat deze kopie al méér dan honderd jaar niet meer publiek werd getoond. Tijdens de laatste veertig jaar hebben slechts enkele specialisten het voorrecht gekregen om het middenpaneel te bestuderen, terwijl de twee zijpanelen aan de ogen van de onderzoekers ontsnapten. Voldoende redenen om meteen naar Londen te trekken teneinde het werk voor het eerst in het origineel te gaan bewonderen. Bovendien was de door het veilinghuis meegedeelde schattingswaarde zeer realistisch en lag het bedrag binnen de financiële mogelijkheden van het museaal investeringsfonds.

Tijdens het plaatsbezoek in Londen werd snel duidelijk dat de triptiek een echte meerwaarde zou betekenen voor de Vlaamse Primitieven-collectie in het Groeningemuseum. Het gaat inderdaad om een kopie met een unieke documentaire waarde die de enige getuige blijft van een in de kunstillustratie veelbesproken schilderij van "onze" Jan van Eyck. Zowel het onderwerp, het formaat, de opdrachtgever als de functie van het werk tonen gelijkenissen met de Brugse Madonna met Kanunnik Van der Paele. Straks zal Dr. Manfred Sellink, artistiek directeur van Musea Brugge, u een korte kunsthistorische situering van de toekomstige aanwinst geven en ook de intrinsieke meerwaarde voor het Groeningemuseum toelichten.

Aangezien de veiling van het werk reeds op 6 juli gepland was en de vakantieperiode stilaan begon te naderen, was het voor de Brugse musea uiteraard onmogelijk om rechtstreeks op het werk te kunnen bieden. Toch werd aan de verantwoordelijken van het Londense veilinghuis Christie's duidelijk gemaakt dat onze stad geïnteresseerd was in deze aankoop. Toen bleek dat de triptiek na de veiling niet verkocht was, begonnen drukke onderhandelingen met Christie's, de eigenaar, de musea en het stadsbestuur om het werk via een zogenaamde "after-sale" toch te kunnen verwerven. Dit resulteerde in talrijke telefoontjes en een druk e-mailverkeer tussen Londen, Brugge, Dijon en Los Angeles ...

In minder dan één maand bereikten de betrokken partijen een akkoord over de vraagprijs die zowel rekening hield met de hoge documentaire waarde als met de bewaringstoestand van het werk dat in de toekomst zeker nog een conserveringsingreep nodig zal hebben. Bij de eerstvolgende gemeenteraadzitting, begin september, kan de aanwinst effectief gebeuren.

Zelf voor grotere buitenlandse musea - in Europa maar ook in de Verenigde Staten van Amerika - is een termijn van twee maanden voor het realiseren van een dergelijke aanwinst zeker geen sinecure. Dit bewijst opnieuw de efficiëntie van het Brugs museaal investeringsfonds. Natuurlijk mogen we hierbij niet stilstaan en moeten we er ook in de toekomst voor zorgen dat het fonds over voldoende middelen beschikt voor belangrijke kunstaanwinsten en moeten we erop toezien dat dit een efficiënt werkingsinstrument blijft.

Het aankoopfonds van de Brugse musea is slechts één aspect van de investeringen van de stad Brugge ten behoeve van haar musea; even belangrijk - misschien zelfs nog belangrijker - zijn investeringen in museale infrastructuur en op vlak van personeel.

Het college van burgemeester en schepenen keurde een tijd geleden het nieuwe personeelskader van de Brugse musea goed. Het plan beoogt zowel een optimalisering van de bestaande functies als ook een uitbreiding op het vlak van personeel. Onder meer voorziet het nieuwe kader - dat stapsgewijs zou gerealiseerd worden - om de restauratieafdeling van de musea met personeel uit te breiden en op termijn te revaloriseren. Er zou een volwaardige conservator als diensthoofd worden aangesteld die ondersteund zou worden door personeelsleden voor het conserveren en restaureren van de kunstwerken van de Brugse musea en onze erfgoedpartners.

In het bestuursakkoord is ook vermeld dat de stad Brugge voor de musea serieus wil investeren in een degelijke depotwerking die aan internationale normen voldoet. Binnen de bestuursperiode zou een nieuw depot moeten opgericht worden voor schilderijen, beelden, kwetsbare werken op papier en ander erfgoed. Hierbij zal rekening gehouden worden met de recente evoluties ten opzichte van optimale klimaatregeling en actuele beveiligingsnormen. We zijn er ons immers van bewust dat hier een grote inhaalbeweging nodig is. Maar we zijn overtuigd van de noodzaak van een modern depot voor het Brugse erfgoed en we gaan er ons voor inzetten, want ook onze toekomst berust op ons rijk cultureel verleden. Met andere woorden: het stadsbestuur is zich ervan bewust dat “Brugge – erfgoedstad” ook een grote verantwoordelijkheid draagt.

Dank u

Meer info | Interviews

Afspraak kan geregeld worden via sarah.bauwens@brugge.be of T +32 50 44 87 08

Downloads

> Afbeeldingen kunnen enkel voor promotionele doeleinden ten gunste van deze expositie gedownload worden op volgende link:

<http://downloads.brugge.be/downloads/Madonna van Maelbeek.zip>

Verzoek

Wij verzamelen alle mogelijke recensies betreffende onze musea en evenementen. Daarom vragen wij u een kopie van het door u gepubliceerde artikel, of een cd met de desbetreffende uitzending, op te sturen naar Sarah Bauwens, Hfd. pers & communicatie Musea Brugge, Dijver 12, B- 8000 Brugge.

Met dank voor uw medewerking en belangstelling.

